

[Alfred Jensen.]

principiel tilslutning til den politik, der føres her. Jeg ser, det ærede medlem hr. Viggo Starcke nikker. Når det er tilfældet, må vi ret naturligt stemme imod en sådan dagsorden. Yderligere motivering er vist overflødig.

Den højtærede forsvarsminister mente at have gjort den opdagelse, at jeg havde opdaget, at flertallet af det danske folk ville fred. Ja, det kan man jo ikke sige, at jeg har opdaget, det er noget, vi ved her i landet, og det er noget, jeg gentagne gange har givet udtryk for her fra denne talerstol, og jeg har også talt derom andre steder på en sådan måde, at der ikke kan være nogen tvivl om, hvorledes jeg ser på det spørgsmål, og hvorledes jeg ønsker at informere også det danske folk og andre, der gider høre derpå, om, hvorledes stillingen er til spørgsmålet fred. Derfor er det i og for sig noget overflødigt, at ministeren på baggrund af denne sin opdagelse udtrykker håbet om, at jeg vil være med til at sige sandheden til Sovjetunionen om dette forhold, udover hvad jeg har sagt. Jeg kan ikke sige det stærkere og bedre, end jeg har sagt det: at flertallet af det danske folk ikke er indforstået med den politik, der nu føres. Jeg kan ikke finde ministerens bemærkninger om, at vi kommunistere, jeg og andre, skulle informere falsk, når vi giver meddelelse fra folketingets talerstol om, hvilken udenrigspolitik og hvilken oprustningspolitik der føres, berettiget.

Det er ganske ejendommeligt, at regeringen er så sart, når den dog ved, at det, den foretager sig i oprustningsspørgsmålet ved tiltrædelse af Atlantpagten, er af en så tydelig beskaffenhed, at man også kan se det i Sovjetunionen. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), der nikker blidt og sagte, har vel ikke glemt, hvad han sagde om, at det ville være rart at have 40 000—50 000 amerikanske soldater her, men det ville være en provokation mod Sovjetunionen. Tror han og andre så ikke, at vor indtræden i Atlantpagten og dermed udlevering af vore baser til amerikanerne er en provokation mod Sovjetunionen? Ja, men så må ministeren jo også kunne forstå, at det hjælper ikke meget, at denne regering er meget fredelig, når man selv indenfor ministerens parti erkender, at tilslutningen til Atlantpagten er en provokation mod Sovjetunionen. Så er det skam ministeren, der må søge at lave om på sit partis politik og sin egen optræden og de lovforslag, der stilles her i tinget. (Ole Bjørn Kraft: Sikke pænt De taler!). Ja, det skal man jo gøre i

dette selskab. (Ole Bjørn Kraft: Det er lidt uvant!).

Ministeren finder naturligvis ud af, hvad han også tidligere har gjort, at når det er så galt her i verden, er det, fordi vi kommunistere er tilhængere af et blodevangelium. Jeg ved ikke, hvad det drejer sig om, men hvis det, at man er modstander af udbytning af befolkningen, modstander af undertrykkelse, modstander af krig, er et blodevangelium, så må jeg bekende, at jeg er tilhænger deraf. Men ministeren har ingen ret til at komme og skyde mig i skoene, at jeg og mine meningsfæller selv er skyld i, at man ser på os som personer, der er falske. Det er ikke os, der er skyld i det, det er ministeren og andre, der udslynger påstande som den, at vi er tilhængere af et blodevangelium, at vi arbejder på krig.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var jo godt inde på de samme betragtninger, men inden jeg tager fat på dem, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at ministeren jo fulgte sin gamle vane at tale om alt andet end det, han blev spurgt om. Det har dog den største betydning, at en minister, der kommer og forelægger forslag her, svarer på de spørgsmål, der stilles ham. Jeg stillede et spørgsmål, som det har betydning for denne forsamling og for hele landet at få et klart svar på. Nu skal vi jo ud og tumle os på valgtribunerne, og dér bliver det store slagord: de rige skal betale oprustningen! Men den ende af byrderne, der vender nedad, må vi også have besked om. Derfor har jeg spurgt, om der skal foretages genindkaldelser. Skal vi ikke have det med ud på valgtribunerne? Hvorfor kan vi ikke få svar på, om de unge mennesker der har fået deres uddannelse siden 1945, skal ind og have en efteruddannelse? Det er også en byrde for befolkningen. Det er hundredtusinder, måske ugifte, men vel for de flestes vedkommende forsørgere. Skal der lægges ekstra byrder på dem? Hvorfor svarer ministeren ikke på det? Hvorfor går han altid udenom de spørgsmål, der stilles ham? Jeg har ligeledes spurgt, hvorledes det er med tjenestetiden, om man vil bevare den samme tjenestetid som nu. Det kunne være rimeligt, at man fik et sådant spørgsmål besvaret. (Ole Bjørn Kraft: Det står i svaret til Amerika!). Ja, der står, at man vil uddanne 15 000 mand, der står intet om tjenestetiden. (Afbrydelse af Ole Bjørn Kraft). Der står intet derom. Det er rimeligt, at vi får svar på, om der planlægges anden tjenestetid og større indkaldelser, end vi har i øjeblikket. De mange indkøb, de moderne midler og hele den ånd,